

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Occursus cordis Infantis Jesu cum corde boni senis S. Simeonis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

sic nōrunt oculis Dei sui; hāc erit cordium occurfus. Audi, quid
namque ratione facilis ipsi quōque tibi de hoc dicturus sum.

ARGUMENTUM.

*Occursus cordis infantis JESU cum corde boni
senis, Sancti Simeonis.*

ARTICULUS V.

Depingitur Pater æternus sub
immagine alicujus senis,
quamvis reipsā magis se-
nex non sit Filio suo Unigenito,
nec unico instanti naturæ, cum am-
bo unam eandemque habeant æ-
ternitatem: Et S. Paulus similiter
depingit nobis peccatorem sub fi-
gura alicujus lenis: *Veterens homi-
nem*; & non sine ratione, eodquod
peccator perdidit suum Vigi-
tem & mortis factus sit spoliū.

Ad Coloss
3. v. 2.

Bonus se-
nex Simeon
repræsentat
Patrem.

S. Bern.
Senas,

Intuemur in Templo quendam
senem, tenentem in gremio suo
Filium Dei; Et est S. Simeon, qui
offert Deo Infantem JESUM, quem
accepit è manibus Sanctissimæ
Virginis Matris ipsius. Quem re-
præsentat hic senex? an est imago
Patris æterni, tenentis Filium suum
Unigenitum in gremio suo? an ve-
rò imago peccatoris est, cui Filius
Dei se dat ex magnâ misericordiæ
sue abundantia, eo nomine egre-
diens è sinu Patris sui æterni, ut ve-
niat ad ipsum? Et utrumque: Est
imago Patris æterni, cum teneat in
sinu suo Filium Dei; est etiam ima-
go hominis peccatoris; & idèd S.
Bernardinus ipsum aspicit, velut

*deputatum ac Legatum totius na-
tura humana.*

Quando considero Filium Dei
in sinu Patris sui æterni, ubi video,
quod infinitâ ratione ipsum ameri,
cum non habeat cum ipso, nisi
unam eandemque voluntatem, ni-
si unum eandemque amorem, non
nitor, ipsum hîc quietere videas,
velut in Centro suo, eodquod divi-
nus ipsius Pater infinitâ ratione sit
amabilis: Sed quando ipsum in-
tucor in sinu hominum peccato-
rum, in Personâ Simeonis illos re-
præsentantis, quodque pondus
amoris infiniti ipsum rapiat & im-
mergat in hanc abyssum miseræ,
quæ merebatur non nisi ipsius con-
temptum ac odium æternum, in-
finitâ ratione ipsum magis admittit
totus id videns hæreo attonitus, ni-
hilque hîc comprehendo. O mi-
raculum maximam! ô prodigium
incomprehensibile bonitatis Dei!

Infans JESUS, qui egreditur to-
tus exstans flammis & ardoribus
è sinu Patris sui æterni, avolare avert
in sinum tuum, abreptus pondere
ejusdem infiniti amoris, quo fer-
tur in Patrem suum; eodquod jux-
ta nos,

S. Simeon
est etiam
imago pec-
catoris.

Cor tot
is hinc
tu, qu
dise illi
de J. B.

Filius Dei
non habet
nisi eun-
dem amo-
rem erga
Patrem
suum &
ta nos.

nōne recipimus ipsum' intra nostra brachia, & nostra super pectora? Eheu! sufficeret hoc ad mandandum nos divinarum consolationum abundantiam.

Pondera
Hoc bene,
quando
communi-
as,

Intuere ipsemet, quantō majoribus prosequatur nos blanditiis, quā fuerit profecutus Sanctum Simeonem; non contentus est venire nostra inter brachia, & nostra super pectora; sed in nostra intrare vult ora; non sufficit hoc; descendere vult usque in ipsa pectora nostra, & hospitari vult totus vivus, totusque amare nostri succensus in intimo cordis nostri; & ut se accommodet infirmati nostrae temperat nimios Majestatis suae splendores, seque eo nomine obvelat sub speciebus Sanctissimi Sacramenti; & nos insensibiles sumus ad immensas has à Deo amoris in nos effusas bonitates. Quid dicendum ad hoc? Non nisi unum, sed verissimum verbum; nempe quod Christiani sumus sine fide. Quanta nostra debet esse stupiditas! quanta glacie nostrae duritia, ut tanto ex igne non dissolvamur? & eorū glacie concretum & marmore, quid dicere posses ad hoc? Ipsemet, & homo considera, quid asserere poteris excusationis de horrenda insensibilitate tuā, quando tibi illam acerrimè exprobrabit Deus.

Majores re-
cepimus
favores S.
Simeone,

Nonnisi semel excepit ipsum Simeon brachijs suis, & Sanctus hic vir pro gaudio mortuus est &

amore; tu millies recepisti ipsum in medio tui ipsius; & ingratus, nihil tangeris nihil moveris ex eo? an dices ad te excusandū; Simeon videbat ipsum proprijs suis oculis; sed ego non video ipsum? ubi est ergo fides tua? Nonne palam profiteris, credere te firmiter realem praesentiam JESU Christi in Sanctissimo Altaris Sacramento; eundemque Filium Dei, quem Simeon suis stringebat brachijs, tibi in Persona dati in Sanctissimā Eucharistiā? Nonne firmiter credis hanc veritatem? Non intueris id quidem tui corporis oculis, sed id vides tua oculis fidei: Et hi oculi nonne magis certi, magisque absque comparatione acres sunt oculis carnis? dicere, quod id non videas, est dicere, non habere te fidem; nec excusatio haec est, quā culpā te liberet, sed crimen est, quo te condemnes; oportet enim habere te illam. Magna igitur attentione aspiciendus est oculis fidei, eodē quod sit hujus per antonomasiam ingens mysterium, uti verbis expressis profiteretur Ecclesia in Calicis Consecratione: *Mysterium fidei*: Non est igitur serē semper, nisi defectus sit firmā fidei, quod non intueamur ipsum tam realiter quoque praesentem in pectoribus nostris, sicut fuerat in brachijs Sancti Simeonis. Et tandem nonnisi ex eo, quod ita videamus ipsum manemus insensibiles.

Sed unde oritur, interrogavit *Causa ad Me. str. in*

Methodius, quod fides, quam esse oportet maximum nostrum lumen, sit tam obscura in mentibus nostris; adeoque gratitudinis affectus erga bonitatem Dei, quibus aestuare deberet cor nostrum, sint tam frigidi, ignavi ac stupidi; quamvis audacter dicamus, nos credere, & hujus quoque demonstrationes quasdam exhibeamus externas, quæ alium non progignunt affectum, nisi quoddam eandem tenere nos faciant miserabilis vitæ formam, quæ semper ferè maneat expers tum cognitionis, tum sapientis Dei.

Eheu! an mirum sit? respondit ipsi Mercurius noster, non habemus cordi, nec attendimus, ut intendamus blanditijs Infantis JESU, sicut id fecit Sanctus Senex Simeon, eoque absumus longissimè à bonis dispositionibus, quas habuit ipse, quæque annotantur in Evangelio: Considera, quomodo loquatur de ijs: Simeon justus & timoratus expectabat redemptionem Israël, & Spiritus Sanctus erat in eo: quodlibet Verbum penicilli est tractus mirificè delineans ipsum.

In primis erat vir justus, observans tam exactè legem Dei sui, ut magis abhorruerit minimum peccatum, quàm mortem ipsam; & nos, nos tantis scateamus peccatis, forsatis non criminibus hisce enormibus, quæ nunquam non trahunt post se infamiam, & sapientis

etiam infernum à quibus custodire nos conamur, potius tamen ob propriam nostram utilitatem, quàm ex intuitu Dei; parvi enim æstimamus alia peccata, quæ appellamus venialia, eoque nostram minus lædant utilitatem, quamvis abominandæ sint injuriæ, quibus afficimus Deum; Et hoc nullatenus est, esse justum.

Secundò erat timoratus, id est, erat conscientia tam tenera, ut tollerare non posset nævum culpa minimum, curamque gereret in omnibus, ne minimam in se displiceret Deo non ex inquieto illo, scrupuloso & anxio timore, qui torquet animas, illasque privat pace internâ, sine quâ degustari nunquam potest Deus; sed ex timore quodam filiali, plenòque amoris, qui roborat animam, illamque consolatur. Et nos, qui audaces prorumpimus in malum, timidi & ignavi, quando faciendum est bonum, an timoratis meritò accenseamur?

Tertiò expectabat Redemptionem Israël, id est, nihili pendendo res præsentis, sese alebat speculci suum aspiciendi Salvatorem. Ipse hunc expectabat, certitudinem habens, à Deo, non cessuram se satis, quin suis frueretur votis, & perfectâ hæc potireretur felicitate: Et nos nihili æstimando alterius bona vitæ, toti distinemur, quin & absorbemur solitudine ac curis immundi hujus mundi;

Quantò magis similes fuerimus bono Simeoni, tantò magis erimus dispositi ad sacram communionem.

di; non nisi rerum presentium aucupamur oblectationes; per turis & caducis inhaeremus bonis, affixi terrae, aeternorum bonorum quasi omni exuti spe & expectatione: Nonne igitur & in hoc opponimur illi?

Tandem & Spiritus Sanctus erat in eo: id est, Spiritus Sanctus erat quasi anima animae ipsius, dirigens ipsum in omnibus vijs ac semitis ejus. Et nos referti sumus toti Spiritu mundi, oppressi amore proprio, qui facere nos cogit id omne, quod ipsi placet. An igitur admiratione percellat nos, ignava & vecors insensibilitas nostra? Amplectamur eandem, quantum

poterimus, dispositiones, quibus fuerat instructus Sanctus Senex Simeon, quando excepit Infantem JESUM brachijs suis: Simus justitiamorati, expectantes & sperantes res caeli; Et si ultra hoc Spiritus Sanctus repleverit corda nostra, eosdem habebimus affectus & sensa, excepturi eundem Infantem JESUM in cordibus nostris per sanctam Communionem.

Sic perquam digne locutus est de occursum oculorum, tum cordium; ut suis stare promissis, residuum erat, ut loqueretur nobis de occursum manuum; & ecce, quam ratione de hoc suum formaverit discursum.

ARGUMENTUM.

Occursus manuum Sanctissima Virginis cum illis Infantis JESU.

ARTICULUS VI.

Quando manus Dei & manus Sanctissimae Virginis sibi invicem occurrunt, simulque concurrunt, ad perficiendum unum idemque opus, judicari potest, quantum id sit perfectionis, quantum momenti ac ponderis. Jam ecce ambo accedunt Templum: Quid magni operis molientur ibi? Tractatum eunt cum Majestate Dei in loco totius orbis augustissimo: ambo suas relictas habent manus thesauris maximis; eoquod praestanda incum-

bat ipsis perquam magna solutio, tamque res pretiosa sint illis emenda, ut valoris & pretij sint infiniti.

Filius manus habebat plenas pretio infinito, quod solvere debebat ad redimendos omnes peccatores, juxta rigorosam legem justitiae Dei Patris sui: Et Mater portabat in manibus suis pretium, quod expendere debebat, ipsa ad redimendum primogenitum suum, juxta quod Leviticorum Lex praeeperat. *Primogenitum tuum pretio redimes.*

Cujus